

имаше тамъ памятници и отъ боеве-ты съ варяжскыя князь Святослава. Търновскы-ти памятници бѣхж пѡ-нови. Исподъ тыя памятници, като въ пепель, бѣхж ся упазилы още искрыцы отъ родолюбіе въ сърдца-та на жители-ты и въ двѣ-тѣ столицы, кое-то друго-яче тежко бѣ да ся найде. Защо-то Българе-тѣ отъ вѣкове, още като Мизійци, познати сж съ свое-то мегко родолюбіе. Тѣи сж обичали отечество-то си твърдѣ много, проливали сж за него кръвь въ усилны врѣмена, а пакъ въ необикновенны случаи, проливали сж пѡ-вече сълзы, а не кръвь. Това казвамъ за оныя, които днесъ быхмы назвали интеллигенція; зашто-то колко-то ся относи до търпящый простый народъ, то читатели-ти доволно сж го опознали въ начало отъ нашѣ-тѣ приказкѣ, кога-то приказвахмы за единъ случай отъ пѣтуваніе-то Петрово и Ясеново.

Ала трѣбва да кажемъ, какво въ Търново хора-та бѣхж нѣкакъ пѡ-родолюбиви. Пѡ-родолюбиви, ала не до толкова, за да може да ся ослони челоуѣкъ на тѣхъ. Гласъ-тѣ изъ Цариградъ за знамениты-ты царевы рѣчи ускори тупаніе-то на сърдце-то, развери лица-та, осмѣли по-острожны-ты, а съ надѣждж испълни боязливы-ты; нѣ това бѣ всичко. Петръ постанѣ юнакъ за надѣждж, коя-то ся осланяше първо на Бога, послѣ на царя; а на себе си, на народа никой не можеше и да си помысли. Острожность-та, покарана малко пѡ-далѣчь, отъ колко-то трѣбва, прѣвѣрща ся въ пѣздливость, въ коя-то най-послѣ трѣбва да ся прѣобрази, щомъ ся помѣкше повече, отъ колко-то трѣбваше. Да бѣдеш много прѣдостороженъ, и да бѣдеш пѣздливъ, то е едно, а изворъ-тѣ му е така нарѣчено-то „забѣлѣжено родолюбіе“, мекушатость, коя-то не носи никаквж ползж на отечество-то. Трѣбва да знаемъ, какво има рѣчи, кои-то забѣлѣже-